

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně: **ZIMBO CZECHIA s.r.o.,** se sídlem Na Zátorách 8/613, Praha 7, zast. JUDr. Marcelou Scheeovou, advokátkou, se sídlem Štupartská 4, Praha 1, proti žalované: **Státní veterinární správa,** se sídlem Slezská 100/7, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2011, č. j. 5 Ca 298/2008 - 52,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalované ze dne 25. 6. 2008, č. j. RED/1067/2008-1, bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajské veterinární správy pro Pardubický kraj (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 25. 4. 2008, č. j. HYG/1285/2008-68. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobkyni podle § 72 odst. 1 písm. c) bodu 6 zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon), ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „veterinární zákon“), uložena pokuta ve výši 100 000 Kč, a to za protiprávní jednání spočívající v porušení povinnosti stanovené předpisem Evropských společenství, a dále byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč. Uvedeného jednání se měla žalobkyně dopustit tím, že četnost odběru vzorků masných polotovarů k vyšetření podle mikrobiologických kritérií neodpovídala zvláštní četnosti

odběru vzorků stanovené v příloze I k nařízení Komise (ES) č. 2073/2005, jak je stanoveno v čl. 4 odst. 2 tohoto nařízení.

Žalovaná v odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedla, že žalobkyně provozuje na území Pardubického kraje podniky: Novák maso - uzeniny, Hradecká 1122, Holice, reg. č. CZ 5170, Novák maso - uzeniny, Karla IV., Pardubice, reg. č. CZ 9256, Novák maso - uzeniny, Sokolovské nám 1557, Přelouč, reg. č. CZ 9258, Novák maso - uzeniny, Letohradská 1485, Ústí nad Orlicí, reg. č. CZ 15470, Novák maso - uzeniny, Brněnská 801/1, Svitavy, reg. č. CZ 5320 a Novák maso - uzeniny, Terezy Novákové, Polička, reg. č. CZ 5324. Správní orgán prvního stupně kontrolami zjistil, že pro všechny tyto potravinářské podniky má žalobkyně stanoven shodný systém HACCP (analýza rizik a kritických kontrolních bodů, *Hazard Analysis and Critical Control Points)*, v němž je uvedeno, že analýza výrobků chemickým a mikrobiologickým vyšetřením se provádí v rámci četnosti dle ročního plánu analýz, jenž při kontrolách nebyl předložen. Účastníci kontrol k tomu shodně uváděli, že odběr a rozbor masových vzorků je prováděn 2 x ročně.

Žalovaná dále uvedla, že podle článku 4 odst. 2 nařízení Komise č. 2073/2005, o mikrobiologických kritériích pro potraviny rozhodnou o vhodné četnosti odběru vzorků provozovatelé potravinářských podniků, nestanoví-li příloha I zvláštní četnost odběru vzorků. V takových případech četnost odpovídá nejméně četnosti stanovené v příloze I. V příloze I kapitole 3 oddílu 3.2 uvedeného nařízení se pak uvádí, že provozovatelé potravinářských podniků provozujících jatky či zařízení, která vyrábějí mleté maso, masné potraviny nebo mechanicky oddělované maso odeberou vzorky pro mikrobiologické vyšetření nejméně jednou týdně. Den odběru vzorků se každý týden mění. U vzorků na vyšetření na E. coli a na Enterobacteriaceae je možné snížit četnost vyšetření na jednou za čtrnáct dní, pokud jsou šest týdnů po sobě získávány vyhovující výsledky. Obdobně je možné snížit také četnost odběru vzorků za účelem vyšetření salmonely. Z uvedeného podle žalované vyplývá, že stanoví-li příloha I nařízení zvláštní četnost vzorků, musí odpovídat četnost vzorků nejméně četnosti stanovené v příloze. Žalobkyně ve všech zmíněných provozovnách vyrábí masné polotovary a v příloze I kapitole 3 oddílu 3.2 nařízení č. 2073/2005 se stanoví, že výrobci mj. mletého masa a masných polotovarů odeberou vzorky nejméně jednou týdně. U odběru vzorků na E. coli a na počet kolonií aerobních mikroorganismů může být četnost snížena na vyšetření jednou za čtrnáct dní, pokud jsou po šest po sobě jdoucích týdnů získávány vyhovující výsledky. Kontrolami v uvedených provozovnách žalobkyně v Pardubickém kraji bylo zjištěno, že provozovny mají shodný HACCP, v němž je uvedeno, že analýza výrobků chemickým a mikrobiologickým vyšetřením se provádí v četnosti podle ročního plánu analýz, který nebyl při kontrolách předložen, a osoby účastnící se kontrol shodně uváděly, že odběr a rozbor vzorků masných polotovarů je prováděn 2 x ročně. Při kontrolách byly předkládány laboratorní protokoly vystavené společností Ústav pro vyšetřování potravin, s. r. o., zkušební laboratoří ČIA pod č. 1164, dokládající laboratorní vyšetření vzorků právě 1 x až 2 x za rok 2007. Žalobkyně tedy svým jednáním porušila čl. 4 nařízení Komise č. 2073/2005, neboť nedodržovala ve svých výše uvedených provozovnách týdenní, resp. čtrnáctidenní četnost odběru vzorků pro mikrobiologické vyšetření a za to jí byla v souladu se zákonem uložena pokuta. K odvolací námitce, podle níž se na provozovny žalobkyně nevztahuje nařízení komise č. 2073/2005, žalovaná uvedla, že naopak podle svého čl. 3 odst. 1 se toto nařízení vztahuje i na maloobchod, a tedy i na provozovny

žalobkyně. Tomu koresponduje i znění ustanovení přílohy I kapitoly 3 oddílu 3.2 tohoto nařízení. V prodejnách žalobkyně se vyrábějí masné polotovary, proto zde musejí být 1 x týdně (resp. 1 x za 14 dnů) odebírány vzorky pro mikrobiologické vyšetření. Žalovaná shledala výši uložené pokuty za odpovídající protiprávnímu jednání a ztotožnila se i s odůvodněním výše pokuty učiněným správním orgánem prvního stupně.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 2. 11. 2011, č. j. 5 Ca 298/2008 - 52, žalobu proti tomuto rozhodnutí jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění rozsudku soud uvedl, že neshledal odvolání žalobkyně, doručené dne 14. 5. 2008 správnímu orgánu prvního stupně, za blanketní. „Blanketní" podání již podle své etymologie značí, že je „prázdné", tj. neobsahuje žádné důvody. V odvolání žalobkyně uvedla, že jej podává do všech částí rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 25. 4. 2008 s tím, že rozhodnutí je vadné po stránce hmotněprávní či procesní. Žalobkyně se podle svého přesvědčení nedopustila vytýkaného porušení normy evropského potravinového práva. Uvedla, že její činnost je totiž toliko lokální a spočívá v maloobchodní výrobě masných polotovarů v malém množství, přičemž tyto polotovary jsou prodávány pouze konečnému spotřebiteli. Ustanovení předmětného nařízení se tedy na ni nevztahují. Závěrem žalobkyně navrhla zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí a dodala, že toto blanketní odvolání doplní v následujících dnech. Podle soudu je zřejmé, že odvolání žalobkyně obsahuje zřetelnou a konkrétní hmotněprávní argumentaci směřující k osobní působnosti nařízení Komise č. 2073/2005, s touto argumentací se žalovaná ve svém rozhodnutí vypořádala. Označení podání jako „blanketního" z něj ještě blanketní podání nečiní. Blanketní povahu z odvolání nečiní ani skutečnost, že žalobkyně namítla i procesní vady, které však nijak nespecifikovala. Skutečně blanketní odvolání zakládá správnímu orgánu povinnost vyzvat odvolatele k jeho doplnění podle § 37 odst. 3 správního řádu. Odvolání žalobkyně však mělo všechny předepsané náležitosti. Za vadu odvolání přitom nelze považovat to, že ač byla rozvedena hmotněprávní námitka, namítaná procesní vada nikoliv. K projednání odvolání totiž postačuje jeden odvolací důvod. Ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu nelze podle soudu použít k případnému doplnění dalšího, v odvolání jen naznačeného odvolacího důvodu, pokud odvolání obsahuje již alespoň jeden konkrétní a projednatelný odvolací důvod. Podané odvolání tedy bylo projednatelné a žalovaná nepochybila, pokud žalobkyni nevyzvala k jeho doplnění. Možnosti doplnění odvolání podle svého příslibu žalovaná nevyužila, doplnění přitom bylo pouze její věcí. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009 - 53, pak podle soudu na souzenou věc nelze použít, neboť toto rozhodnutí se týká odvolání, které bylo zcela neprojednatelné.

Městský soud v Praze se neztotožnil ani s hmotněprávní námitkou stěžovatelky, podle níž na ni nedopadá nařízení Komise č. 2073/2005. Soud citoval § 72 odst. 1 písm. c) bod 6 zákona o veterinární péči, čl. 4 odst. 1 nařízení Komise č. 2073/2005 a přílohu I, kapitolu 3 oddíl 3.2. Podle soudu žalobkyně namítala, že dbala na hygienické zásady, její maso je prověřené a proto nevznikla potřeba postupovat podle nařízení. Podle žalobkyně se jedná o maloobchod, který se pojmově vymyká z účinnosti nařízení. Žádná z těchto námitek však podle soudu nemůže zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud provedl komparaci s anglickým či francouzským zněním příslušné části přílohy I předmětného nařízení, a i tímto způsobem dovodil, že povinnost zjevně nedopadá toliko na provozovatele jatek a závodů, nýbrž i na provozovatele podniků provozujících jatky a

zařízení, což je širší pojem. Soud pak odkázal na čl. 3 odst. 2 nařízení, podle něhož se potravinářským podnikem rozumí veřejný nebo soukromý podnik, ziskový či neziskový, jenž vykonává činnost související s jakoukoliv fází výroby, zpracování a distribuce potravin. Tato definice podle soudu na provozovny žalobkyně nepochybně dopadá.

Nařízení se navíc zmiňuje i o osobách provozujících zařízení, která vyrábějí mleté maso a masné polotovary v malých množstvích, nelze tedy dát za pravdu tvrzení, že se nařízení vztahuje pouze na velkovýrobce. Text čl. 3 odst. 1 nařízení pak počítá i s provozovateli maloobchodů, kteří rovněž ve všech fázích výroby, zpracování a distribuce potravin, včetně maloobchodu, v rámci svých postupů založených na zásadách HACCP spolu s uplatňováním správné hygienické praxe musejí přijímat dále uvedená opatření. Možnost snížení četnosti odběru vzorků pak uvedené nařízení umožňuje pouze v situaci, schválí-li to následně příslušný orgán. Jedním z předpokladů by tedy bylo schválení příslušným orgánem na základě analýzy rizik, k čemuž nedošlo. Žalobkyně tedy mohla ve smyslu přílohy I kapitoly 3 oddílu 3.2 *in fine* požádat o vynětí z četnosti vyšetřování vzorků; tak ostatně úspěšně učinila v několika jiných provozovnách.

Soud dále neshledal ani důvody pro předložení předběžné otázky Evropskému soudnímu dvoru, neboť popsané povinnosti na žalobkyni dopadají a výkladu Evropského soudního dvora tedy není třeba. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné a ve lhůtě doplněné kasační stížnosti žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) namítla, že se soud nevypořádal s některými jejími námitkami. Soud podle ní v rozsudku neuvedl průběh řízení v souladu s jeho skutečným průběhem, když zcela pominul repliku stěžovatelky k vyjádření žalované k žalobě, doručenou soudu v elektronické podobě dne 2. 12. 2011, přičemž existence tohoto podání je zachycena i v písemném vyhotovení protokolu o jednání z téhož dne. Stěžovatelka např. namítala, že tvrzení žalované, že *„přezkoumala rozhodnutí celé a neshledala žádné vady, a to ani procesní“* je v rozporu se skutečným stavem věci a nemá oporu v žalobou napadeném rozhodnutí, neboť odůvodnění rozhodnutí žalované neobsahuje žádnou zmínku o tom, že by se žalovaná zabývala možnými procesními vadami, ani nic o tom, jaké úvahy učinila ohledně dalších možných vad. Stěžovatelka sice poukazovala na to, že pokud žalovaná nepovažovala její odvolání za blanketní ani v části týkající se procesních vad, je z vyjádření žalované jednoznačně zřejmé, že se s nespecifikovanou námitkou procesních vad nevypořádala, a proto je její rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné.

Stěžovatelka se dále neztotožnila s výkladem Městského soudu v Praze týkajícího se blanketního odvolání a povinnosti správního orgánu vyzvat účastníka k odstranění vad, resp. k doplnění odvolání. Podle stěžovatelky neměl stačit k projednání jeden hmotněprávní důvod a obecné tvrzení, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je vadné i po stránce procesní. Stěžovatelka si je vědoma toho, že ohledně hmotněprávních vad její odvolání uvedením jediné hmotněprávní námitky blanketní povahu pozbylo. Nesouhlasí však s tím, že bylo možné o odvolání rozhodnout, aniž by byla vyzvána k doplnění odvolání ohledně blanketně tvrzených procesních nedostatků, včetně poučení o tom, že v případě nedoplnění bude o odvolání rozhodnuto na základě jedné hmotněprávní námitky a obecně uplatněné procesní námitky. Pokud stěžovatelka vyzvána nebyla, jedná

se o porušení jejích procesních práv a nadále trvá na tom, že v části procesních námitek bylo její odvolání blanketní a tudíž nebylo možné o něm jako o celku rozhodnout bez dalšího; závěr městského soudu je tedy nezákonný. Městský soud se nezabýval ani námitkou žalobkyně týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované, která se věnuje pouze odběru vzorků a neuvádí, co vše přezkoumávala. To stejné platí i o stěžovatelkou uplatněné námitce, že postrádá vědeckost v jí požadovaném plnění, když maso, u něhož dochází v podstatě jen ke krájení, kořenění z v maloobchodě zakoupeného koření a to vše při přísném dodržení HACCP, je masem pod veterinárním dozorem. „Produkt" je přitom vždy určen k tepelné úpravě. Soud v rozsudku pouze uvádí, že právě manipulací může dojít ke kontaminaci; stejně tak však může dojít ke kontaminaci při krájení masa na řízky, tam přitom veterinární správa odběr vzorků nepožaduje, neznámo z jakého důvodu.

Stěžovatelka opětovně označila závěr, že se na ni vztahuje povinnost tvrzeného odběru vzorků, za právně vadný a nesouhlasí s ním, neboť je v rozporu s logikou evropského potravinového práva, opírajícího se o vědeckost. Z důvodu opatrnosti pak požádala, aby byla otázka, zda se při prokázaných uvedených okolnostech - kdy výrobcem masa je maloobchodník s ověřeným HACCP, produkující malé množství uvedených čerstvých masových polotovarů podléhajících obligatorně teplé úpravě, které nabízí na místě výroby i k prodeji pouze konečnému spotřebiteli, přičemž surovina pochází od dodavatelů dozorovaných stěžovatelkou a je souběžně prodávána jako výsekové maso na provozovně stěžovatelky, na stěžovatelku vztahuje žalovanou tvrzená povinnost, byla předložena k posouzení jako předběžná otázka Evropskému soudnímu dvoru. Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2011, č. j. 5 Ca 298/2008 - 52, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek Městského soudu v Praze v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelkou v kasační stížnosti uplatněny. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítla, že se žalovaná i městský soud nesprávně vypořádaly s jejím blanketním odvoláním. Podle stěžovatelky měla být žalovaná správním orgánem vyzvána k odstranění vad svého odvolání ze dne 12. 5. 2008 směřujícího proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 25. 4. 2008, č. j. HYG/1285/2008-68. O odvolání tedy podle stěžovatelky nebylo možné rozhodnout, pokud byl uveden pouze jeden hmotněprávní důvod. Dále stěžovatelka obecně namítala procesní vady, které však nebyly nijak specifikovány. V takovém případě mělo být povinností správního orgánu vyzvat stěžovatelku k odstranění vad odvolání v souladu s § 37 odst. 3 správního řád. Stěžovatelka proto tvrdí, že ve správním řízení byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správními orgány takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí zrušit.

Nejvyšší správní soud se s těmito tvrzeními stěžovatelky v kasační stížnosti neztotožnil a shledal správnými závěry Městského soudu v Praze. Odvolání stěžovatelky ze dne 12. 5. 2008 obsahovalo nejen náležitosti podle § 37 odst. 2 správního řádu, ale i náležitosti podle § 82 odst. 2 správního řádu. Bylo tedy patrné, proti jakému rozhodnutí odvolání směřuje, byl dán i rozsah odvolání, když bylo uvedeno, že odvolání se podává do všech jeho částí. Odvolání obsahovalo obecné tvrzení o tom, že napadené rozhodnutí je vadné po hmotněprávní i procesní stránce a dále obsahovalo i jeden zcela konkrétní hmotněprávní důvod spočívající v tvrzení, že se stěžovatelka nemohla dopustit vytýkaného porušení normy evropského potravinového práva, neboť předmětná povinnost se nevztahuje na její lokální činnost - výrobu masných polotovarů provozovanou maloobchodním způsobem a v malém množství, přičemž dochází jen k přímému prodeji konečnému spotřebiteli. Z těchto důvodů stěžovatelka žádala zrušení napadeného rozhodnutí a zastavení řízení. Dále uvedla, že toto blanketní podání bude v následujících dnech doplněno.

Nejvyšší správní soud v plné shodě se závěry učiněnými městským soudem uvádí, že uvedené odvolání žalobkyně nebylo možné označit za podání blanketní, a to navzdory tomu, že jej tak označila sama zástupkyně stěžovatelky. Za blanketní, tedy prázdné, odvolání, lze totiž považovat takové, které neobsahuje vůbec žádnou, tj. ani jedinou, odvolací námitku. Odvolání však obsahovalo jednu zcela konkrétní hmotněprávní odvolací námitku spočívající v tvrzení o tom, že na činnost stěžovatelky nedopadá výše zmiňované nařízení Komise. V okamžiku, kdy odvolání obsahovalo byť i jeden projednatelný důvod, nebylo možné je označit za podání blanketní, a tedy správnímu orgánu nevznikla povinnost vyzvat stěžovatelku k odstranění vad odvolání v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu. To však neměnilo nic na tom, že stěžovatelka mohla podat doplnění svého odvolání sama, jak ostatně avizovala v závěru odvolání. To však nakonec neučinila, což se nemůže nyní vytýkat správnímu orgánu. Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že za odvolání je možné považovat toliko odvolání podané v zákonné lhůtě stanovené pro podání odvolání. Je přitom nerozhodné, stane-li se tak jedním nebo několika podáními, musejí však být doručena v odvolací lhůtě. Ani po uplynutí této lhůty není odvolatel limitován v poskytování případných vyjádření, avšak omezení spočívá v koncentraci řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu.

Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem uvádí, že na základě § 37 odst. 3 správního řádu nelze případně doplňovat další, v odvolání jen naznačený odvolací důvod v situaci, pokud odvolání obsahuje již alespoň jeden konkrétní a projednatelný odvolací důvod. Pokud tedy stěžovatelka v odvolání uvedla byť jeden hmotněprávní důvod, nebylo povinností správního orgánu vyzývat ji k odstranění vad svého odvolání; bylo však právem stěžovatelky doplnění odvolání podat, a to ve lhůtě pro podání odvolání. Tato skutečnost navíc měla být nepohybně známa zástupkyni stěžovatelky, jíž se stala již podáním odvolání advokátka JUDr. Marcela Scheeová. Nejvyšší správní soud tuto stížnostní námitku uzavírá s tím, že správní orgány se nedopustily procesních pochybení, neboť odvolání stěžovatelky nebylo možno považovat za blanketní a tedy nebyla založena vada řízení, pokud se žalovaná odvoláním zabývala bez výzvy k odstranění jeho vad. Městský soud tedy posoudil tuto námitku stěžovatelky v souladu se zákonem.

Pokud jde o námitku stěžovatelky, že se soud nevypořádal s její replikou k vyjádření žalované ze dne 9. 3. 2009, pak Nejvyšší správní soud zejména upozorňuje na to, že vyjádření žalované bylo stěžovatelce doručeno dne 20. 4. 2009 a svou repliku zaslala soudu elektronicky teprve dne 2. 11. 2011, tedy v den, kdy se konalo jednání v předmětné věci a po více než dvou a půl letech od zaslání tohoto vyjádření stěžovatelce. Stěžovatelka přitom neměla v souladu s § 74 odst. 1 větou poslední s. ř. s. povinnost podat repliku. Soud navíc podotýká, že případné rozšíření žaloby na další žalobní body bylo podle § 71 odst. 2 s. ř. s. možné toliko ve lhůtě pro podání žaloby. Uvedená replika žalobkyně tedy neměla relevanci a jejím tvrzeným nedostatečným zohledněním ze strany městského soudu nemohla být založena vada, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí, a nemohla se stát důvodem kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované, uplatněnou až v předmětné replice, pak Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu soud v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu zkoumá a případně konstatuje i bez návrhu; Nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí však nebyla shledána.

Pokud jde o námitku stěžovatelky týkající se nesprávného posouzení právní otázky Městským soudem v Praze, tedy o důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pak se Nejvyšší správní soud ztotožnil s výkladem provedeným městským soudem. Nebylo možné dospět k závěru, že by se uvedené nařízení vztahovalo pouze na velkovýrobce, naopak je z něj zřejmé, že se vztahuje i na maloobchodníky, pokud tito provozují výrobu masných výrobků, mletého masa a masných polotovarů.

Podle § 72 odst. 1 písm. c) bodu 6 veterinárního zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2008, *„krajská veterinární správa uloží právnické nebo podnikající fyzické osobě pokutu až do výše 1 000 000 Kč, pokud se tato osoba dopustí správního deliktu tím, že nesplní nebo poruší povinnost nebo požadavky stanovené předpisy Evropských společenství“*.

Podle čl. 4 odst. 1 nařízení č. 2073/2005 *„provozovatelé potravinářských podniků musejí při validaci a ověřování správného fungování svých postupů založených na zásadách HACCP a správné hygienické praxe v případě potřeby provádět vyšetření podle mikrobiologických kritérií stanovených v příloze I.“* Podle odst. 2 téhož ustanovení *„o vhodné četnosti odběru vzorků rozhodnou provozovatelé potravinářských podniků, nestanoví-li ovšem příloha I zvláštní četnost odběru vzorků, přičemž v takových případech odpovídá četnost odběru vzorků nejméně četnosti stanovené v příloze I. Provozovatelé potravinářských podniků takto rozhodnou v rámci svých postupů založených na zásadách HACCP a správné hygienické praxe, přičemž zohlední návod k použití potraviny. Četnost odběru vzorků může být přizpůsobena povaze a velikosti potravinářských podniků, pokud ovšem nebude ohrožena bezpečnost potravin.“*

V příloze I kapitole 3 bodu 3.2 nařízení č. 2073/2005 je mimo jiné stanoveno, že *„během každého vzorkování se odebírají namátkové vzorky z pěti jatečně upravených těl. Místa odběru vzorků se vyberou s ohledem na porážkovou technologii používanou v jednotlivých závodech.“* (...) *„Provozovatelé potravinářských podniků provozující jatky či zařízení, která vyrábějí mleté maso, masné polotovary nebo strojně oddělené maso, odeberou vzorky pro mikrobiologické vyšetření nejméně jednou týdně. Den odběru vzorků se každý týden mění, aby*

se zajistilo pokrytí každého dne v týdnu.“ Dále jsou zde vymezeny podmínky, za kterých může být četnost odběrů snížena na vyšetření, přičemž zpravidla se jedná o snížení četnosti na jednou za 14 dní, pokud jsou po určitý počet po sobě jdoucích týdnů (např. 6 či 30) získávány vyhovující výsledky. Mimoto *„je-li to však na základě analýzy rizik opodstatněné a schválí-li to následně příslušný orgán, mohou být malé jatky a zařízení, která vyrábějí mleté maso a masné polotovary v malých množstvích, z požadavků na četnost odběru vzorků vyňaty.*“

V souzené věci není sporu o tom, že stěžovatelka provozuje v Pardubickém kraji celkem osm provozoven masa a uzenin, v nichž dochází mimo jiné k výrobě masných polotovarů. Proto byla stěžovatelka v souladu s přílohou I kapitolou 3 bodem 3.2 nařízení č. 2073/2005 povinna alespoň jednou týdně odebírat vzorky masa k mikrobiologickým rozborům. K závěru, že výše citovaná ustanovení dopadají i na činnost stěžovatelky, správně dospěly žalovaná i městský soud, kteří dostatečně vyložily, že provozovny stěžovatelky je třeba považovat za provozovatele potravinářských podniků. Jelikož však stěžovatelka nedostála své povinnosti vyplývající z norem Evropských společenství, v daném případě spočívajících v nutnosti předkládání vzorků masa k mikrobiologickému vyšetření ve stanovených intervalech, dospěla žalovaná ke správnému závěru, že se stěžovatelka dopustila správního deliktu podle § 72 odst. 1 písm. c) bodu 6 veterinárního zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2008. Stěžovatelka totiž nepředkládala v pravidelných intervalech vzorky k rozboru, ačkoli jí nebyla příslušným orgánem udělena výjimka, na jejímž základě by byla snížena četnost odběru předmětných vzorků.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že se plně ztotožnil s úplnými a přesvědčivými závěry Městského soudu v Praze, pro větší stručnost na ně odkazuje a uzavírá, že pokud v provozovnách stěžovatelky dochází k výrobě masných polotovarů, byť maloobchodním způsobem, pak tato činnost stěžovatelky podléhá povinnostem vyplývajícím ze směrnice č. 2073/2005 a stěžovatelka tedy byla povinna v pravidelných intervalech předkládat vzorky masa tak, aby četnost odběru vzorků masných polotovarů k vyšetření podle mikrobiologických kritérií neodpovídala zvláštní četnosti odběru vzorků stanovené v příloze I k nařízení č. 2073/2005, jak je stanoveno v čl. 4 odst. 2 tohoto nařízení. Ve správním řízení nebylo sporu o tom, že uvedené nařízení na stěžovatelku dopadá, že pravidelně nepředkládala k rozborům vzorky masných polotovarů a navíc ani nepožádala o snížení četnosti odběru vzorků. Bylo tedy postaveno najisto, že se stěžovatelka dopustila uvedeného správního deliktu. Rozhodnutí žalované bylo tedy vydáno v souladu se zákonem.

Ve shodě s Městským soudem v Praze tedy v dané věci nejsou dány důvody pro předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie, neboť, jak již bylo výše uvedeno, nejsou dány pochybnosti o tom, že uvedené nařízení Komise č. 2073/2005 dopadá i na činnost stěžovatelky a tedy rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie nebylo shledáno nezbytným pro rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšné stěžovatelce náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu